

« سرابِ آرزو »

اثر آقای پرویز یاحقی در مایهٔ ابوعطا با صدای خانم مرضیه

شعر ترانه از بیژن ترقی

بازنویسی از روی نوار توسط شهریار صالح، ۱۳۷۳

منم که چشمهٔ سراپم	چو نقش آرزو بر آیم	هرچه قصه و فسانه ام
نمی برم ز دل نصیبی	به بحر زندگی بر آیم	در زمانه بی نشانه ام
آرزو... آرزو...	ای سراب بی کران...	ای امید بی نشان...
ای که شعله های تو	آتشم زند به جان	عشق من بُود گناه من
منم عاشق	منم شیدا	بارِ غم به دل نشسته ای
منم عاشق	منم شیدا	مرغِ بال و پر شکسته ای
چرا از ما	تو ای زیبا	رشتهٔ الفت گسسته ای
نمی پرسى	ز حال ما	فارغ از این جان خسته ای
جز به دل مشتاقان	کاشانه نمی سازد	
آنکه ندارد سوزی	دیوانه نمی سازد	سوزِ دل بُود گناه من
منم عاشق	منم شیدا	بارِ غم به دل نشسته ای
منم عاشق	منم شیدا	مرغِ بال و پر شکسته ای
چرا از ما	تو ای زیبا	رشتهٔ الفت گسسته ای
نمی پرسى	ز حال ما	فارغ از این جان خسته ای
به چشم تو بیگانه منم	چو قصه ای افسانه منم	
به دلبری افسانه تویی	ز عاشقی دیوانه منم	
نه از دلم گیری خبری	نه با شدت با ما نظری	
نه اشگ من سوزد دل تو	نه آه من دارد اثری	
منم عاشق	منم شیدا	بارِ غم به دل نشسته ای
منم عاشق	منم شیدا	مرغِ بال و پر شکسته ای
چرا از ما	تو ای زیبا	رشتهٔ الفت گسسته ای
نمی پرسى	ز حال ما	فارغ از این جان خسته ای